

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie rozpoznania zażalenia R. M. na zarządzenie prokuratora Prokuratury Rejonowej w K. z dnia 5 września 2013 r., o odmowie przyjęcia zażalenia na postanowienie z dnia 29 marca 2013 r. o odmowie wszczęcia śledztwa o przestępstwo z art. 231 §1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 29 stycznia 2014 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w P. w sprawie II Kp .../13

w przedmiocie przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu

na podstawie art. 37 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

\

Postanowieniem z dnia 9 grudnia 2013 r. Sąd Rejonowy w P. wystąpił do Sądu Najwyższego o przekazanie w trybie art. 37 k.p.k. niniejszej sprawy do innego równorzędnego sądu, podnosząc, iż czyn zabroniony, który został zarzucony sędziemu Sądu Rejonowego w P., ma ścisły związek z wykonywaniem przez tego sędziego obowiązkami i czynnościami zawodowymi, a znaczny stopień „personalizacji stosunków” w miejscowym środowisku zawodowym tworzy przesłankę do przekazania tej sprawy innemu sądowi, podobnie jak i fakt nagłośnienia medialnego spraw dotyczących R. M.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek jest niezasadny. Wskazać należy na wstępie, że przedmiotem postępowania zażaleniowego w tej sprawie nie jest decyzja o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie rzekomego popełnienia przez sędziego Sądu Rejonowego w P. przestępstwa z art. 231 §1 k.k., ale zasadność zarządzenia prokuratora, który uznał, iż zażalenie R. M. jest niedopuszczalne. Obecnie inne postępowanie odwoławcze w Sądzie Rejonowym w P. nie toczy się (por. k.1 akt II Kp .../13). Przedmiot kontroli sądu odwoławczego nie ma zatem obecnie jakiegokolwiek punktu stycznego z decyzją o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k., a zatem rozważania sądu odnośnie powiązań służbowych między sędziami (oraz tzw. „personalizacji stosunków”) nie mają żadnego znaczenia w kontekście zakresu kontroli odwoławczej. Oczywiście problem może zaistnieć w sytuacji, gdyby sąd odwoławczy uchylił zarządzenie prokuratora, ale i wówczas obawy odnośnie istnienia zarzutów co do braku bezstronności, winny być weryfikowane w nawiązaniu do rzeczywistego zakresu kontroli odwoławczej, a ten obejmuje określony sposób procedowania sądu w kontekście uprawdopodobnienia, czy takie wykonywanie czynności sądowych realizuje znamiona czynu zabronionego określonego w art. 231 § 1 k.k. Przypomnieć należy także, że sam fakt kierowania przez stronę postępowania zarzutów co do popełnienia przestępstwa przez sędziego, nie powinien automatycznie skutkować inicjowaniem procedury określonej w art. 37 k.p.k., w przypadku, gdy przedmiotem oceny właściwego sądu jest kwestia prawidłowości decyzji organu prokuratorskiego o odmowie wszczęcia śledztwa. Sferą kontroli sądowej przeważnie objęta jest bowiem tylko decyzja prokuratora, która weryfikuje zasadność doniesienia strony procesowej o możliwości popełnienia przestępstwa przez sędziego, w związku z wykonywaniem przez niego określonych obowiązków orzeczniczych. Podkreślić należy także, że Sąd Najwyższy na tle takich właśnie spraw wypowiadał już pogląd, iż nie można bezkrytycznie i automatycznie akceptować podważania zdolności sądów do obiektywnego i bezstronnego rozpoznania spraw, albowiem o właściwości do rozpoznania sprawy decydują kryteria ustawowe i nie powinna ich dyktować wola strony postępowania, niezadowolonej z wydanego rozstrzygnięcia (por. np. postanowienia Sądu

Najwyższego: z dnia 27 września 2013 r., II KO 54/13, Lex 1375173; z dnia 22 sierpnia 2013 r., II KO 48/11, Lex 1350549). Trafnie na te elementy wskazał także Sąd Okręgowy w K. w postanowieniu wydanym w dniu 27 listopada 2013 r., sygn. akt VI Ko .../13, nie dostrzegając podstaw do uwzględnienia wniosków sędziów o ich wyłączenie od rozpoznania tego zażalenia.

Z tych powodów należało orzec jak w postanowieniu.